

2. nedeľa v období cez rok B

17. január 21

Jn 1, 35 – 42

Milé sestry a bratia v Kristovi

Hovorí sa, že každý začiatok v sebe skrýva určitú milosť, nádej, prinajmenšom očakávanie. S očakávaniami vstupujeme do života, s nádejou začíname každú dôležitú kapitolu vo svojom živote. Nezriedka ale potom zakusujeme sklamanie - z našich nádejí zostane len torzo, zdá sa nám, že sme svoje očakávania maľovali až príliš ružovými farbami. Ako nádej nestratiť, ako si ju uchovať počas celého života? (Veď aký je život bez nádeje?)

Život nás učí prijímať nielen dobré, ale aj to menej príjemné, aj bolesť. Pripomína nám, že dobro i bolesť sú navzájom prepojené. Je zlé, ak nám chýba nadhľad, umožňujúci vidieť celok života, v ktorom dobré sa strieda s bolestným, chvíle krásy s chvíľami utrpenia. Život sa nás pýta, či ho chceme prijať ako celok – dobré i s tým menej príjemným. Nie je možné vyberať si len príjemnosti - tým len banalizujeme to krásne.

Povrchná honba za príjemným, od jedného pôžitku k druhému nás oberá o schopnosť meditácie, hlbšieho prežívania, oberá nás o schopnosť zakusovať krásu v jej jednoduchosti. Jedným z dôsledkov súčasnej pandémie je, že dnes v našom technologicky rozvinutom svete musíme prehodnocovať svoje očakávania. Kríza nám pripomína, že život nemôže byť len presúvaním sa od jednej radosti k druhej, od jedného zážitku k druhému. Vidíme, že mnohí sú z tohto náhleho precitnutia frustrovaní, hľadajú vinníka, skáču z jedného extrému do druhého (popieranie alebo panika). Ak nás mohla súčasná kríza o čosi viac spojiť, namiesto toho nás ešte viac rozdeľuje. (Spomínanú frustráciu pritom už skôr predznamenal ekologická kríza, ktorá nám pripomenula, že život nebude môcť byť stále nekonečným rastom pôžitkov.)

Zrelosť a vyváženosť v živote sa nedajú získať naraz, získavame ich postupne, život samotný si nás na tejto ceste akoby cvičí. Ale musíme byť ochotní toto cvičenie podstúpiť a tak postupne získavať spomínaný nadhľad.

O začiatkoch, o povolani sú aj dnešné liturgické texty. Starozákonný text hovorí o povolaní Samuela, list Pavla Korinťanom o povolaní k manželstvu, evanjelium zase popisuje začiatok Ježišovej cesty (aj on najprv povoláva svojich učeníkov).

Pavol vo svojom ohlasovaní kládol dôraz na milosť získavanú cez Krista, v dnešnom úryvku ale viac zdôrazňuje askézu, zdržanlivosť - v sexuálnej oblasti. Zdôrazňuje, že telo je viac ako len biologický život, telo je do istej miery obrazom ducha a v istom zmysle aj cirkvi (o cirkvi sa na inom mieste hovorí ako o Kristovom tajomnom tele). Rovnako sa v Písme spomína, že my ľudia sme stvorení na obraz boží – obraz znamená aj niečo, čo je možné vnímať aj navonok, telesne. Podobne ako iné, na prvý pohľad vonkajšie úkony - jedlo (správanie sa pri hostinách – neuprednostňovanie bohatých), alebo reč (tzv. hovorenie v jazykoch, ktoré väčšine bolo nezrozumiteľné); aj sexualita (ku ktorej patrí aj určitá zdržanlivosť) má slúžiť láske, nie osobnému pôžitku. Ak nás viera prepája s Bohom - základom života; láska s druhými ľuďmi a nádej situuje náš život v čase, v dejinách – všetky tieto tri

čnosti majú posväcovať náš kresťanský život. Človek v mene lásky môže a má podstupovať aj určité cvičenie, nemá mu byť cudzia ani určitá zdržanlivosť.

V evanjeliu Ježiš krstom pri Jordáne začína svoju verejnú činnosť. Jánovo evanjelium dnes spomína povolanie prvých učeníkov - toto povolanie ale predstavuje ako určitý proces. Učeníci najprv kráčajú za Ježišom povzbudení slovami Jána Krstiteľa – „hľa Baránok Boží“; potom sa ho opatrne pýtajú: „Učiteľ, kde bývaš?“ A Ježiš ich pozýva do svojej osobnej, privátnej sféry, aby ho mohli lepšie spoznať: „Podťe a uvidíte!“ Povolanie je postupný proces, v ktorom sa učeníci postupne môžu oboznámiť s požiadavkami Ježiša Krista. Postupne majú možnosť tieto požiadavky dostať „do krvi“, „zacvičiť“ sa do nich, „premeditovať“ ich – tak aby mohli aj oni Ježišovo pozvanie odovzdať ďalej.

Takto by sme mali aj my chápať naše povolanie ku kresťanstvu. Ako výzvu prijať Ježiša, jeho požiadavky – nechať sa Ježišovými požiadavkami „cvičiť“. Tak, aby sme ich dorástli do jeho učenia, aby sme aj my mohli našim súčasníkom povedať: „našli sme Mesiáša“ - toho, ktorý nášmu životu sprostredkúva nádej, ktorý nás vedie k poznaniu zmyslu nášho života.